

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2009, čj. 7 Ca 153/2009 - 27,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2009, čj. 7 Ca 153/2009 - 27, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobkyně zaslala dne 12. 3. 2009 na elektronickou podatelnu žalovaného žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný dopisem ze dne 27. 3. 2009, čj. MV-20983-2/KM-2009, žádost žalobkyně odložil dle § 14 odst. 5 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť se nevztahuje k působnosti žalovaného. Proti postupu žalovaného podala žalobkyně dne 5. 4. 2009 stížnost dle § 16a odst. 3 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. Na tuto stížnost reagoval žalovaný přípisem ze dne 24. 4. 2009, čj. MV-20983-4/KM-2009, v němž uvedl, že její podání nebylo posouzeno jako stížnost dle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť obsah nekoresponduje se žádným z důvodů uvedených v § 16a odst. 1 tohoto zákona.

[2] Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, současně požádala o osvobození od soudních poplatků. Sdělila, že její osobní, majetkové a výdělkové poměry jsou soudu známy z úřední činnosti.

[3] Městský soud žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl. Potvrdil, že soudu jsou majetkové poměry žalobkyně známy z úřední činnosti, přičemž odkázal na potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech ze dne 17. 8. 2008. Jestliže tedy žalobkyně sama tvrdí,

že jsou soudu její majetkové poměry známy, vycházel městský soud z toho, že se její majetkové poměry během doby zásadně nezměnily. Soud proto odkázal na své rozhodnutí o žádosti o osvobození od soudních poplatků ve věci sp. zn. 7 Ca 216/2008. V tomto rozhodnutí dospěl městský soud k závěru, že v potvrzení žalobkyně o jejích majetkových poměrech nemohou být uvedeny všechny skutečnosti rozhodné pro posouzení žádosti o osvobození od soudních poplatků. Měsíční příjem stěžovatelky činí 5547 Kč a pokud plní soudem určené výživné na své dvě nezletilé děti, zbývá jí na obživu sebe samé a třetího nezletilého dítěte částka ve výši 1447 Kč (resp. 2107 Kč), z níž nelze hradit životní náklady dvou osob. Údaje uvedené v potvrzení dle názoru soudu neosvědčují skutečné majetkové poměry žalobkyně, potvrzení je nevěrohodné. Městský soud dále uvedl, že je mu z rozhodovací činnosti známo, že probíhá dědické řízení po matce žalobkyně Ing. E. P. S poukazem na soudní listiny týkající se projednání dědictví po této zůstavitelce městský soud uvedl, že se žalobkyně zřekla dědictví po své matce, na její místo nastoupily tři nezletilé děti žalobkyně. Dle návrhu na projednání dědictví, který sepsala žalobkyně jakožto zákonná zástupkyně dědiců, bylo v majetku zůstavitelky celkem 648 položek movitého majetku, které zahrnují i obrazy a tisky známých autorů. Soud tedy při posuzování majetkových poměrů žalobkyně přihlédl k tomu, že se zřekla možnosti zdědit majetek větší hodnoty. V době, kdy žalobkyně odmítala dědictví, musela o tomto majetku zůstavitelky vědět. K odmítnutí dědictví měla žalobkyně nepochybně právo, nicméně musela si být současně vědoma své povinnosti zaplatit soudní poplatek z předmětné žaloby. Smyslem osvobození od soudních poplatků je zabránit tomu, aby nebyl jedinci, který se nachází v nepříznivé majetkové situaci, zamezen přístup k soudní ochraně. Pokud však žalobkyně svým jednáním zabrání zlepšení svých majetkových poměrů, nemůže se dle mínění soudu dovolávat svých špatných majetkových poměrů.

[4] Městský soud rovněž poukázal na počet a povahu soudních sporů, které žalobkyně vede u městského soudu. Jedná se o cca. 42 věcí v letech 2007 - 2009 týkajících se povětšinou zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud žalobkyně hodlá vymáhat svá práva soudní cestou v takovém rozsahu, je spravedlivé po ní požadovat, aby soudní řízení vedla s vědomím existence nákladů řízení. S ohledem na počet žalobkyní vedených řízení považuje soud její žádost o osvobození od poplatků za zneužití tohoto institutu. Pokud je žádáno o osvobození od soudních poplatků nad rámec obvyklých poměrů, což je s ohledem na počet vedených řízení případ žalobkyně, bylo by přiznání osvobození popřením jeho smyslu. V jejím případě totiž není žádost o osvobození činěna z důvodu finanční tísně, která by jí ve svém důsledku znemožňovala přístup k soudu, nýbrž z důvodu optimalizace nákladů, ke které musí žalobkyně vzhledem k množství vedených řízení přistoupit. Městský soud dodal, že jeho úvahy nejsou v rozporu se zásadou práva na přístup k soudu, nýbrž oprávněným regulativem soudního systému vycházejícím z účelu institutu osvobození od soudních poplatků. Účelem osvobození od soudních poplatků není snazší cesta k uplatnění nároku u soudu ve smyslu ekonomické optimalizace možných nákladů. Pokud je žalobkyně přesvědčena o oprávněnosti svého nároku, nechť náklady na soudní poplatek vynaloží s výhledem jeho navrácení v případě úspěchu ve věci. Dále soud odkázal na rozsudek NSS čj. 6 Ads 102/2008 - 65, jehož závěry lze na danou věc aplikovat.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[5] Proti usnesení soudu o zamítnutí návrhu na přiznání osvobození od soudních poplatků podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 2. 12. 2009 kasační stížnost. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení do doby, než rozšířený senát téhož soudu rozhodne ve věci sp. zn. 1 As 23/2009. Domnívá se, že její případ je obdobný věci předložené rozšířenému senátu, neboť rovněž dědické právo (obdobně jako nemovitosti) nelze okamžitě zpeněžit.

Zamítnutí návrhu na osvobození od soudních poplatků by pro ni mohlo znamenat značnou překážku při uplatnění jejích práv u soudu. Otázka, zda stěžovatelka odmítla dědictví, neměla v době rozhodnutí o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků žádný význam, neboť v té době bylo dědické řízení zastaveno a pouze vypraviteli pohřbu byl vydán majetek nepatrné hodnoty. Dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, že jde o majetek zůstavitelky, jehož by mohla být stěžovatelka „potencionální dědičkou“.

[6] Vážné pochybení shledává stěžovatelka v tom, že městský soud získal údaje o úmrtí matky stěžovatelky a vzniku dědického práva stěžovatelky v rozporu se zákonem. Stěžovatelka je přesvědčena, že je jediným účastníkem řízení vedených u správních soudů ČR, kde soud zjišťoval skutečnosti týkající se rodičů účastníka a zda je potencionálním dědicem. Za tím účelem podala stěžovatelka žádosti o poskytnutí informací u všech krajských soudů a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud řízení přerušil do doby, než stěžovatelka obdrží požadované informace. Stěžovatelka takto hodlá prokázat, že došlo ke zneužití soudní moci, neboť zjištění soudu nejsou skutečnostmi známými soudu z jeho úřední činnosti. Jediným důvodem, proč jí soud přestal po 4 letech osvobozovat od soudních poplatků, je, že se domáhá náhrady nemajetkové újmy dle zákona č. 82/1998 Sb. způsobené nezákonnými rozhodnutími městského soudu a jeho nesprávným úředním postupem. Náhlé neosvobozování není výkonem nezávislé rozhodovací činnosti, ale trestáním vedeným snahou zabránit stěžovateli v přístupu k soudu, a tedy eliminovat možné další nároky dle zákona č. 82/1998 Sb. za nezákonná rozhodnutí orgánů státní moci. Na závěr stěžovatelka vznesla námitku podjatosti členů senátu 7 Ca městského soudu ve složení Mgr. Sabol, Mgr. Tojner a Mgr. Sklenář, neboť jejich negativní osobní poměr ke stěžovateli jim brání nestranně a objektivně ve věci rozhodnout. Za zásadní stěžovatelka považuje jejich nezákonný diskriminační postup vůči stěžovateli, jak je popsán výše.

[7] Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo vyžádáno, neboť se jedná o věc týkající se výlučně a osobně stěžovatelky.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou zmatečnosti řízení před městským soudem [důvod dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., **III.A.**], posléze námitkou, že se městský soud dopustil vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., **III.B.**].

[10] K návrhu stěžovatelky na přerušování řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že rozšířený senát zdejšího soudu se ve věci sp. zn. 1 As 23/2009 zabývá otázkou výkladu § 36 odst. 3 s. ř. s. Stěžovatelka však v kasační stížnosti neuplatnila námitku, která by směřovala proti posouzení této právní otázky městským soudem. Nejvyšší správní soud je důvody kasační stížnosti vázán, nejedná se přitom o otázku, k níž by byl povinen přihlídnout i bez návrhu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Rovněž návrh na přerušování řízení do doby, než stěžovatelka obdrží informace týkající se praxe při posuzování žádostí o osvobození od soudních poplatků, o něž požádala krajské soudy, nemá souvislost s námitkami stěžovatelky. Tento návrh by mohl být opodstatněný pouze v případě, že by stěžovatelka argumentovala porušením principu předvídatelnosti soudních rozhodnutí, stěžovatelka tak ovšem nečiní. Z těchto důvodů neshledal NSS návrhy stěžovatelky na přerušování řízení o kasační stížnosti za opodstatněné a kasační stížnost bez odkladu projednal.

III.A.

Zmatečnost řízení před městským soudem

[11] Stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti námitku podjatosti členů senátu 7 Ca městského soudu, tj. Mgr. Sabola, Mgr. Tojnera a Mgr. Sklenáře. Uvedla, že negativní osobní poměr těchto soudců k ní jim brání nestranně a objektivně ve věci rozhodnout, přičemž za zásadní považuje nezákonný diskriminační postup soudců vůči ní, jak je popsán výše. Tito soudci se k námitce stěžovatelky shodně vyjádřili tak, že nemají poměr k věci ani účastníkům řízení. Nepodíleli se ani na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu (č. l. 34 soudního spisu).

[12] Nejvyšší správní soud ze soudního spisu zjistil, že městský soud sdělil stěžovatelce přípisem ze dne 14. 7. 2009, že s ohledem na námitku podjatosti vůči členům senátu 7 Ca nebude soud až do posouzení námitky podjatosti Nejvyšším správním soudem rozhodovat o její žádosti o osvobození od soudních poplatků (č. l. 12). Nejvyšší správní soud ve spisu ověřil, že stěžovatelka uplatnila ve věci sp. zn. 7 Ca 153/2009 námitku podjatosti soudců teprve v kasační stížnosti. Jestliže tedy městský soud hovoří v přípisem ze dne 14. 7. 2009 o námitce podjatosti vznesené stěžovatelkou vůči členům senátu 7 Ca, má tím patrně na mysli námitku podjatosti uplatněnou dne 18. 6. 2009 ve věci sp. zn. 7 Ca 216/2008. O této námitce podjatosti rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 7. 2009, čj. Nao 47/2009 - 78. Dospěl v něm k závěru, že členové senátu 7 Ca jsou z projednávání a rozhodování věci vedené pod sp. zn. 7 Ca 216/2008 vyloučení z důvodu svého pracovního vztahu k Městskému soudu v Praze, který v dané věci vystupoval jako správní orgán I. stupně. Z téhož důvodu byla následně věc přikázána pro vyloučení všech specializovaných soudců městského soudu Krajskému soudu v Praze (usnesení NSS ze dne 5. 11. 2009, čj. Nad 21/2009 - 114). Tento důvod vyloučení členů senátu 7 Ca z projednávání a rozhodování věci se však nevztahuje na řízení vedené u městského soudu pod sp. zn. 7 Ca 153/2009, neboť v dané věci vystupuje jako správní orgán I. stupně a současně i žalovaný Ministerstvo vnitra. Mezi členy senátu 7 Ca městského soudu a Ministerstvem vnitra neexistuje žádný pracovní vztah.

[13] Stěžovatelka založila námitku podjatosti členů senátu 7 Ca na jejich počínání v daném řízení (příp. v jiných věcech stěžovatelky). V prvé řadě měli získat prvotní údaje o rodinných poměrech stěžovatelky (o úmrtí matky a vzniku dědického práva) v rozporu se zákonem, čímž zneužili soudní moc, jelikož zjištění soudu o rodinných poměrech stěžovatelky nejsou skutečnostmi známými soudu z jeho úřední činnosti. Důvodem pro zamítnutí žádosti stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků údajně je, že se domáhá náhrady nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., která jí byla způsobena nezákonnými rozhodnutími městského soudu a jeho nesprávným úředním postupem. Dle stěžovatelky se jedná o projev trestání stěžovatelky a snahu zamezit jí v přístupu soudu, aby byly eliminovány případné další nároky dle zákona č. 82/1998 Sb.

[14] Důvodem pro vyloučení soudců však nejsou okolnosti spočívající v jejich postupu v řízení o projednávané věci nebo v jejich rozhodování v jiných věcech (§ 8 odst. 1 věta třetí s. ř. s.). Výtky stěžovatelky vůči postupu soudu v řízení mohou být důvodem kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka ostatně tyto námitky podřaditelné uvedenému důvodu v kasační stížnosti uplatnila a soud se jimi zabývá v další části rozsudku (III.B.). Stěžovatelka netvrdila žádné jiné důvody, z nichž dovozuje podjatost členů senátu 7 Ca městského soudu. Členové tohoto senátu ve svém vyjádření neuvedli žádný z důvodů, pro něž by měli být z projednávání a rozhodování věci vyloučení, a ani Nejvyšší správní soud z obsahu spisu žádný takový důvod neshledal.

[15] Tato námitka je nedůvodná.

III.B.

Vada řízení s vlivem na zákonnost

[16] Stěžovatelka v kasační stížnosti spekuluje, že přestala být naráz osvobozována od soudních poplatků z toho důvodu, že požaduje po státu náhradu nemateriální újmy na základě zákona č. 82/1998 Sb. Z formulace těchto spekulací nelze dovodit, že by je stěžovatelka jednoznačně zamýšlela jako kasační námitku. Nejvyšší správní soud proto jen krátce poukazuje na rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 8. 2009, čj. 1 As 39/2009 - 88 (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz), který se rovněž vztahuje k osvobozování od soudních poplatků a v němž se soud zabýval principem předvídatelnosti soudních rozhodnutí. Zdejší soud zde dospěl k závěru, že soud se může odchýlit od právního hodnocení jiného obdobného případu téhož žalobce, jestliže došlo ke změně rozhodných skutečností. Podmínkou takového odchýlení je, že soud ve svém pozdějším rozhodnutí transparentně a podrobně vysvětlí důvody, které ho k tomu vedly. Toto argumentační břemeno, které tíží soud, zamezuje svévolnému rozhodování a libovůli. Odůvodnění napadeného usnesení lze považovat za podrobné. Městský soud v něm transparentně ozřejmil všechny své úvahy, které vyústily ve vydání předmětného usnesení, rovněž uvedl, z čeho své poznatky čerpal.

[17] Stěžovatelka především napadá postup městského soudu, který si měl v rozporu se zákonem opatřit informace o úmrtí matky stěžovatelky a dědickém řízení po této zůstavitelce.

[18] Z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, že městský soud čerpal informace o probíhajícím dědickém řízení po zůstavitelce Ing. E. P. ze své rozhodovací činnosti. Pravděpodobně se jedná o věc téže stěžovatelky, která je vedena u městského soudu pod sp. zn. 7 Ca 216/2008, neboť městský soud cituje již na jiném místě napadeného usnesení z rozhodnutí v dané věci. Nejvyšší správní soud má k dispozici rovněž tento spis městského soudu, a to v souvislosti s jiným řízením o kasační stížnosti téže stěžovatelky vedeným pod sp. zn. 1 As 100/2009. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu sp. zn. 7 Ca 216/2008 zjistil, že městský soud požádal Okresní soud v Opavě a Okresní soud v Olomouci o sdělení, pod jakou spisovou značkou je projednáváno dědictví po zůstavitelce paní Ing. E. P. a v jakém stádiu se věc nalézá (č. l. 30). Okresní soud v Opavě sdělil, že předmětné dědické řízení je vedeno u tohoto soudu pod sp. zn. 30 D 358/2008 a jeho vyřízením byla pověřena soudní komisařka JUDr. H. K. (č. l. 33). Ve spise je dále založena kopie přípisu JUDr. K. ze dne 21. 5. 2009 zasláného městskému soudu k věci vedené pod sp. zn. 7 Ca 94/2008. Přílohou přípisu je protokol o předběžném šetření sepsaný Okresním soudem v Olomouci dne 6. 6. 2008, protokol o provedení důkazu před dožádaným soudem výslechem účastníka ze dne 25. 8. 2008, protokol o jednání ze dne 6. 10. 2008, usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 21. 11. 2008, sp. zn. 30 D 358/2008, protokol o jednání ze dne 9. 2. 2009, návrh na zahájení dědického řízení ze dne 18. 3. 2009. Zjištění učiněná na základě těchto dokumentů v usnesení městského soudu čj. 7 Ca 216/2008 - 54 převzal soud do usnesení čj. 7 Ca 153/2009 - 27 a vyvodil z nich stejné závěry.

[19] Z odůvodnění napadeného usnesení je patrné, že městský soud považuje informace o dědickém řízení po matce stěžovatelky za skutečnosti jemu známé z úřední činnosti, s nimiž se seznámil ve věci vedené městským soudem pod sp. zn. 7 Ca 216/2008. Ze spisu sp. zn. 7 Ca 153/2009 jednoznačně plyne, že tyto skutečnosti nebyly předmětem dokazování v daném řízení, stěžovatelka nebyla s předmětnými listinami ze strany soudu seznámena a ani jí nebylo dáno na vědomí, že soud má v držení jejich kopie, které navíc ani nebyly založeny do tohoto spisu, a hodlá z nich vycházet při posuzování návrhu stěžovatelky na osvobození

od soudních poplatků. Shodně postupoval městský soud i ve věci sp. zn. 7 Ca 216/2008, stěžovatelka tudíž nebyla seznámena se záměrem soudu vycházet ze získaných listin vztahujících se k dědickému řízení ani v tomto řízení.

[20] Použitím skutečností známých soudu z jeho úřední činnosti na základě § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudcích ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009 - 129 a čj. 1 As 88/2009 - 84, na něž v podrobnostech odkazuje. Vyjádřil v nich právní názor, že pokud soud hodlá vycházet ve svém rozhodnutí ze skutečností, které jsou mu známé z jeho úřední činnosti, aniž by účastníci řízení mohli aplikaci takovýchto skutečností s ohledem na okolnosti dané věci rozumně předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů. Jestliže tedy městský soud takto nepostupoval, zatížil své řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Postup městského soudu je v rozporu s ústavním zákazem překvapivých rozhodnutí, resp. ústavním požadavkem předvídatelnosti rozhodnutí (např. nález sp. zn. I. US 777/07 ze dne 31. 7. 2008). Tato námitka je tedy důvodná.

[21] Lze rovněž pochybovat o tom, že sporné skutečnosti jsou známé městskému soudu z jeho úřední činnosti a že tedy byly dány podmínky pro aplikaci § 121 o. s. ř. V této věci se městský soud odvolává na svoji rozhodovací činnost a v takovém případě by bylo možné mít za to, že senátu 7 Ca jsou tyto skutečnosti známé z úřední činnosti městského soudu (konkrétně senátu 7 Ca). Nelze ovšem odhlížet od způsobu, jakým se předmětné informace na počátku dostaly do dispozice senátu 7 Ca a jak s nimi tento senát dále nakládal v souvislosti se zjišťováním skutkového stavu ve věci sp. zn. 7 Ca 216/2008. Pokud by totiž senát 7 Ca opřel své rozhodnutí ve věci 7 Ca 216/2008 o skutečnosti zjištěné v rozporu s pravidly upravujícími dokazování v soudním řízení správním, bylo by i řízení v této věci (sp. zn. 7 Ca 153/2009) zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Ačkoliv by samotnému postupu senátu 7 Ca při přebírání skutkových závěrů učiněných tímž senátem v jiné věci, nahlíženému izolovaně, nebylo lze nic vytknout, přesto by bylo třeba zohlednit, že jím přebíraná skutková zjištění z věci sp. zn. 7 Ca 216/2008 byla eventuálně zjištěna v rozporu s pravidly dokazování. To by se nutně muselo projevit i v řízení sp. zn. 7 Ca 153/2009 jako vada řízení. Vlastní procesně korektní postup senátu ve věci 7 Ca 153/2009 (s výhradou vady popsané v bodě [20] shora) by nemohl zhojit vadu, již by bylo zatíženo řízení ve věci sp. zn. 7 Ca 216/2008. Pouhá okolnost, že senát 7 Ca by postupoval při přebírání závěrů z jiné věci rozhodnuté tímž senátem v souladu s procesními pravidly, by nezbavila zdejší soud (ani městský soud) povinnosti posoudit, zda senát 7 Ca nezatížil při zjišťování skutkového stavu v této dřívější věci (sp. zn. 7 Ca 216/2008) své řízení vadou s vlivem na zákonnost rozhodnutí.

[22] Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 1 As 100/2009 - 129 (cit. v bodě [20] shora), kterým rozhodl o kasační stížnosti stěžovatelky proti usnesení městského soudu čj. 7 Ca 216/2008 - 54, dospěl k závěru, že jen stěžít si lze představit, že by městskému soudu byly z jeho úřední činnosti známy skutečnosti o dědickém řízení po matce stěžovatelky, které je vedeno u Okresního soudu v Opavě. Městský soud ve svém usnesení čj. 7 Ca 216/2008 - 54 nevedl, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu prezentované skutečnosti známé a jak se o nich dozvěděl. Jestliže tak neučinil, není možné přezkoumat, zda se vskutku jedná o skutečnosti známé městskému soudu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 o. s. ř., a tedy zda soud postupoval v souladu se zákonem, když z nich vychází, ačkoliv o nich nevedl dokazování. To činí usnesení městského soudu čj. 7 Ca 216/2008 - 54 v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[23] Nejvyšší správní soud musí v tomto řízení přihlídnout rovněž k závěrům, k nimž zdejší soud dospěl v cit. rozsudku (bod [22] shora), na který soud v podrobnostech odkazuje. Jelikož tedy není zřejmé, z jaké úřední činnosti jsou městskému soudu (senátu 7 Ca) známy skutečnosti o dědickém řízení po zůstavitelce Ing. E. P., a zda tedy byly předmětné skutečnosti zjištěny v řízení vedeném pod sp. zn. 7 Ca 216/2008 v souladu se zákonem, je třeba považovat převzetí těchto skutkových zjištění do řízení sp. zn. 7 Ca 153/2009 za vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (shodně rozsudek NSS čj. 1 As 88/2009 - 84, cit. v bodě [20] shora). I v této části je tedy námitka stěžovatelky důvodná.

IV.

Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud na závěr podotýká, že vzhledem ke specifické povaze napadeného usnesení netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na zastoupení stěžovatelky advokátem (viz k tomu detailně rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 65/2007 - 37).

[25] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené usnesení městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[26] V novém rozhodnutí městský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2010

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu